

Στην Πατρίδα

Πατρίδα, σαν τον ήλιο σου ήλιος αλλού δε λάμπει·
Πως εις το φως του λαχταρούν η θάλασσα κι οι κάμποι,
πως λουλουδίζουν τα βουνά, τα δάσ', οι λαγκαδιές
στέρνοντάς του θυμίαμα μυριάδες μυρωδιές!
Αφρολογούν οι ρεματιές και λαχταρίζ' η λίμνη,
χίλιες πουλιών λαλιές ηχούν, της ομορφιάς του ύμνοι,
σ' άπειρ' αστράφτουν χρώματα παντού λογής λογής
τ' αγέρος τα πετούμενα τα σεραπετέ της γης.
Κι αυτός σηκώνει τ' αλαφρέ της καταχνιάς μαγνάδι,
κι η κάθε σταλ' από δροσιέ γυαλίζει σαν πετράδι,
κάθε αχτίδα του σκορπά με την αναλαμπή
χαρά, ζωή και δύναμη κι ελπίδα όπου κι αν μπη.

Φαντάζεις σαν τον ήλιο σου κι εσύ, καλή πατρίδα,
και μάγια σαν τα μάγια σου στον κόσμο αλλού δεν είδα.
Η γη σου είναι παράδεισος, κι αιώνια γαλανός
γύρω σου καθρεφτίζεται στο πέλαγ' ο ουρανός.
Κι οι νύχτες σου με τ' άστρα τους, με τη γαλάζια πάστρα,
με τ' αηδονολαλήματα, τρεμάμενα σαν τ' άστρα,
με το φεγγάρι που περνά, σαν τ' όνειρο ευτυχίας
στη μέση της απέραντης ουράνιας ησυχίας.
Οι νύχτες σου δροσοβολούν χιλιόπλουμα λουλούδια
και στων παιδιών σου τις καρδιές αμάραντα τραγούδια,
σταλάζουνε στα σπλάγγνα τους θεραπεία λησμονιάς,
ελευτεριάς αγάλλιασι και μίσος τυραννιάς.

Μάγεμ' ασημούφαντο, φως μαργαριταρένιο,
λιώνονται σ' ένα χάραμα ξανθό, μαλαματένιο.
Γιομάτος μόσχους και δροσιές ο Ζέφυρος τερπνά
μεσ' απ' αγάπης φαντασιές τα πλάσματα ξυπνά.
Κι ανάμεσα στα χρώματ' από χίλια ουράνια τόξα,
προβαίνει παλ' ο ήλιος εις όλη του τη δόξα.
Και, σαν του μεγαλείου σου σύμβολο φωτεινό,
έως το χρυσό βασίλειμα λάμπει στον ουρανό.
Ελλάς, το μεγαλείο σου βασίλειμα δεν έχει,
και δίχως γνέφια τους καιρούς η δόξα σου διατρέχει.
Όσες φορές ο ήλιος σου να σε φωτίση ερθή,
θε να σε βρη πεντάμορφη, στεφανωμένη ορθή.